

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 483/2025-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti rozsudku Okresného súdu Senica č. k. 22T/63/2024-1047 z 10. decembra 2024 a konaniu, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, ako aj proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 3To/16/2025-1198 z 18. marca 2025 a konaniu, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 19. mája 2025 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 8 ods. 1 a 2, čl. 36 ods. 1, čl. 38 ods. 1 a čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) a čl. 6 ods. 1, 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom okresného súdu č. k. 22T/63/2024-1047 z 10. decembra 2024 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a rozsudkom krajského súdu č. k. 3To/16/2025-1198 z 18. marca 2025 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Sťažovateľ zároveň navrhuje zrušiť napadnuté rozsudky okresného súdu aj krajského súdu a vrátiť vec na ďalšie konanie a rozhodnutie krajskému súdu, eventuálne okresnému súdu. Sťažovateľ si uplatňuje aj finančné zadostučinenie vo vzťahu k okresnému súdu vo výške 5 000 eur a v rovnakej výške 5 000 eur aj vo vzťahu ku krajskému súdu. Popritom si uplatňuje aj náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva nasledujúci skutkový stav:

2.1. Prokurátor Okresnej prokuratúry Senica podal na okresnom súde 12. septembra 2024 obžalobu a okresný súd na hlavnom pojednávaní 10. decembra 2024 vyhlásil rozsudok, ktorým uznal sťažovateľa vinným v bode 1 obžaloby pre zločin lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 188 ods. 1 Trestného zákona účinného od 6. augusta 2024, prečin obmedzovania osobnej slobody spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 183 ods. 1 Trestného zákona, prečin nebezpečného vyhrážania spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 360 ods. 1 Trestného zákona, prečin neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 219 ods. 1 Trestného zákona a prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, ako aj v bode 2 obžaloby pre prečin krádeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 212 ods. 1 písm. a) Trestného zákona účinného od 6. augusta 2024. Okresný súd sťažovateľovi uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov, zaradil ho do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia a zároveň mu uložil trest prepadnutia veci: mobilného telefónu zlatisto-bielej farby zn. Apple, modelu iPhone SE, typu A1723, IMEI: 356606088097351 s výrobným číslom DX3VTJJUHTVR obsahujúceho integrovanú batériu so SIM kartou typu nano SIM s viditeľným logom operátora 4KA SK a označením 0311001438460.

2.2. Sťažovateľ na hlavnom pojednávaní 10. decembra 2024 spravil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku o tom, že je vinný zo spáchania skutkov obsiahnutých v podanej obžalobe s tým, že následne zodpovedal na všetky otázky upravené § 333 ods. 3 Trestného poriadku odpoveďou „áno“. Sťažovateľ hneď na pojednávaní podal odvolanie proti výroku o prepadnutí veci a prokurátor podal 16. decembra 2024 odvolanie proti výroku o treste. Vo svojom vyjadrení zo 14. marca 2025 k odvolaniu prokurátora sťažovateľ okrem zotrvania na svojom odvolaní vo vzťahu k výroku o prepadnutí veci prvýkrát napadol aj výrok o treste ako neprimeraný, a teda nezákonný a uviedol, že hoci nepodal odvolanie proti výroku o treste, jeho primeranosťou sa odvolací súd musí zaoberať. Okrem toho v tomto svojom vyjadrení prvýkrát namietal aj porušenie svojho práva na obhajobu a práva na zákonného sudcu.

2.3. Krajský súd na verejnom zasadnutí 18. marca 2025 rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že zrušil rozsudok okresného súdu (I. výrok), sťažovateľovi uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov, zaradil ho do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia a zároveň mu uložil trest prepadnutia veci: mobilného telefónu zlatisto-bielej farby zn. Apple, modelu iPhone SE, typu A1723, IMEI: 356606088097351 s výrobným číslom DX3VTJJUHTVR obsahujúceho integrovanú batériu so SIM kartou typu nano SIM s viditeľným logom operátora 4KA SK a označením 0311001438460 (II. výrok) a odvolanie sťažovateľa zamietol (III. výrok).

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Podľa sťažovateľa sa okresný súd, ako aj krajský súd nedostatočne, resp. vôbec nevysporiadali s jeho argumentáciou, ktorú predniesol na hlavnom pojednávaní, ako i v odvolacom konaní a na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom. Tým, že podľa sťažovateľa mu neposkytli v súdnom konaní adekvátnu a relevantnú odpoveď na jeho zásadné otázky týkajúce sa dokazovania vo vzťahu k výroku o treste, sú podľa sťažovateľa napadnuté rozsudky zaťažené prvkom svojvoľnosti, zmätočnosti, arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti, a teda sú nezákonné a ústavne nonkonformné.

4. Konkrétne sťažovateľ namietal, že výrok o treste, ktorý mu bol uložený v prvostupňovom rozsudku, nespĺňa atribút zákonnosti a ústavnosti, pretože bol vydaný nezákonným a zaujatým sudcom. Pretože sťažovateľ mal v čase súdneho konania splnené podmienky na povinnú obhajobu s tým, že *ex officio* obhajcovi mal vysloviť nedôveru pred samosudcom prvostupňového súdu, a zároveň bol sťažovateľ v tom čase vo väzbe, pričom konajúci samosudca mu „nezmenil“ ustanoveného obhajcu, tak prvostupňový rozsudok trpí aj po tejto stránke závažnou vadou nezákonnosti, protiústavnosti a zaujatosti.

5. Ďalej sťažovateľ vo vzťahu k výroku o treste argumentoval, že z dôvodu vyhlásenia o vine, ako i z dôvodu spolupráce s orgánmi činnými v trestnom konaní (v inej veci, pozn.) sú ťažko dané dôvody na mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 2 písm. b) Trestného zákona a § 39 ods. 5 Trestného zákona, ako i na priznanie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. o) Trestného zákona. Sťažovateľ tiež tvrdil, že odvolací súd nevykonal neopomenuteľný dôkaz preukazujúci spoluprácu sťažovateľa s orgánmi činnými v trestnom konaní a rovnako tak nezohľadnil jeho vyhlásenie o vine a napriek týmto skutočnostiam odvolací súd trest odňatia slobody sťažovateľovi zvýšil o 2 roky, pričom to ani neodôvodnil.

6. Sťažovateľ teda namietal, že odvolací súd mu svojvoľne v odvolacom konaní uložil vyšší trest, ako navrhol aj sám prokurátor, a teda odvolací súd v druhostupňovom rozsudku nevysvetlil, prečo vo výroku o treste prekročil i návrh prokurátora a prečo trest sťažovateľovi sprísnil ešte viac, ako navrhoval prokurátor.

7. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že jeho vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (závažným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu, pozn.). Následne argumentuje, že dovolanie nepodal, pretože Trestný poriadok neupravuje taký dovolací dôvod, ktorý by spočíval v nedostatočnom odôvodnení právoplatných rozhodnutí. Tým akoby sťažovateľ naznačoval, že práve nedostatočné odôvodnenie napadnutých rozsudkov okresného súdu a krajského súdu je základom jeho ústavnej sťažnosti, hoci vo svojej ústavnej sťažnosti napokon namietal aj porušenie svojho základného práva na obhajobu. K tomuto zjavnému protirečeniu sa vo svojej ústavnej sťažnosti ale už žiadnym spôsobom nevyjadril.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru), práva na osobnú slobodu [čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 8 ods. 1 a 2 listiny a čl. 5 ods. 1 písm. a) dohovoru], práva na zákonného sudcu (čl. 48 ods. 1 ústavy, čl. 38 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a porušenie práva na obhajobu [čl. 50 ods. 3 ústavy, čl. 40 ods. 3 listiny a čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru] napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu.

9. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom okresného súdu:

10. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

11. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

12. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že napadnutý rozsudok okresného súdu bol predmetom súdneho prieskumu realizovaného krajským súdom na základe sťažovateľom (proti trestu prepadnutia veci) a prokurátorom (proti trestu odňatia slobody) podaného odvolania. Konanie o tomto odvolaní bolo skončené napadnutým rozsudkom krajského súdu. Pre rozhodnutie ústavného súdu v časti namietaného porušenia označených práv napadnutým rozsudkom okresného súdu je teda podstatné, že existoval „iný súd“, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy. To vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum ústavnou sťažnosťou prezentovaného porušenia sťažovateľom označených práv napadnutým rozsudkom okresného súdu. Na prerokovanie tejto časti ústavnej sťažnosti nemá ústavný súd danú právomoc, preto ju bolo potrebné v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde].

III.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu:

13. Sťažovateľ podal odvolanie iba vo vzťahu k trestu prepadnutia veci (už identifikovaný mobilný telefón), pričom dôvodil, že v predmetnom mobilnom telefóne má dôležité dôkazné materiály súvisiace s podaným trestným oznámením, ktoré svedčia o dohadovaní sa na jeho fyzickej likvidácii

zo strany poškodeného a tretej osoby. Vo vzťahu k tejto námietke krajský súd uviedol, že v prípade výkonu trestu prepadnutia veci nejde o urobenie veci neupotrebitel'nou, resp. zničenie veci. Táto vec ostáva naďalej „živá“, a to aj z dôvodu jej prípadnej a eventuálnej potreby pre iné účely, napr. aj pre potreby vyšetrovania v inej trestnej veci. Pokiaľ príslušné orgány činné v trestnom konaní vyhodnotia, že prepadnutú vec (mobilný telefón) je nutné zabezpečiť ako dôkaz pre potreby trestného konania, môžu si uvedenú vec zabezpečiť od príslušného orgánu a extrahovať údaje z nej ako dôkaz. Trest prepadnutia veci uložený v tomto trestnom konaní nijakým spôsobom nebráni tomu, aby bola vec použitá ako dôkaz v inom trestnom konaní. Z uvedeného dôvodu bola odvolacia námietka sťažovateľa celkom zjavne nedôvodná.

14. Vo vzťahu k primeranosti trestu odňatia slobody krajský súd uviedol teoretické východiská (strana 8 napadnutého rozsudku), ktoré následne aplikoval na skutkový stav a konkrétnu situáciu sťažovateľa (strany 9 a 10 napadnutého rozsudku). K sťažovateľovi krajský súd uviedol, že tento napriek svojmu mladému veku bol pred spáchaním tohto skutku už päťkrát odsúdený, vo všetkých prípadoch išlo o vedomú a úmyselnú trestnú činnosť, dokonca typovo totožnú trestnú činnosť. Súd mu v prípade predchádzajúcich odsúdení ukladali okrem iného aj alternatívne tresty, tie však k náprave zjavne nevedli, pretože sťažovateľ aj naďalej pokračoval v životnom štýle, v rámci ktorého páchal závažnú trestnú činnosť, dokonca v prípade ostatného odsúdenia nebol spôsobilý dodržiavať primerané obmedzenia a bol mu premenený podmienený trest odňatia slobody na trest nepodmienečný. Okrem trestných postihov sa dopustil aj priestupkov, ktoré spočívali vo vyhrážaní sa, ublížení na zdraví, či priestupkov na úseku cestnej premávky. História trestnej činnosti, ukladané tresty a ich dopad na sťažovateľa v podobe opakovaného páchania trestnej činnosti svedčia o tom, že v prípade tohto konania bolo potrebné na sťažovateľa pôsobiť výlučne nepodmienečným trestom odňatia slobody, avšak nie na spodnej hranici trestnej sadzby, ale trestom vyšším, a to vo výmere piatich rokov. Stále pritom išlo o trest v dolnej polovici trestnej sadzby, a teda nie trest najprísnejší možný.

15. Ústavný súd zároveň podotýka, že sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti tvrdil, že krajský súd mu uložil ešte vyšší trest, ako žiadal prokurátor, ktorý ale vo svojom odvolaní namietal výšku trestu tri roky a uviedol, že s ohľadom na osobnosť sťažovateľa, jeho trestnú minulosť, postoj k dodržiavaniu zákonných predpisov je podľa jeho názoru nevyhnutné uložiť mu prísnejší trest vo výmere „najmenej 4 roky“. Uvedený návrh v kontexte neznamená, že prokurátor žiadal trest odňatia slobody nepresahujúci 4 roky, ako si to zjavne nesprávnym spôsobom vysvetľuje sťažovateľ.

16. Ústavný súd teda konštatuje, že krajský súd sa primeraným a dostatočným spôsobom vysporiadal aj s otázkou primeranosti trestu odňatia slobody, ako aj s odvolacou námietkou sťažovateľa, čo sa týka trestu prepadnutia veci. Ústavný súd dodáva, že mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 Trestného zákona je možnosťou, na ktorú nemajú odsúdení páchatelia automaticky nárok, ani keď urobia vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku a ani ak údajne spolupracovali s orgánmi činnými v trestnom konaní v inej trestnej veci. K tejto spolupráci sa stručne vyjadril krajský súd na strane 10 napadnutého rozsudku (sťažovateľ bol vyťažovaný orgánmi činnými v trestnom konaní v nesúvisiacom konaní bez akéhokoľvek hmatateľného výsledku, pozn.), preto aj s ohľadom na podrobné a zrozumiteľné odôvodnenie týkajúce sa výšky trestu odňatia slobody nevznikla potreba dodatočného dokazovania zaobstaraním trestného, resp. vyšetrovacieho spisu v nesúvisiacej trestnej veci. Ústavný súd ešte na záver uvádza, že sťažovateľ,

resp. jeho právny zástupca, ktorý mu spísal ústavnú sťažnosť, prakticky vôbec nepolemizoval s už uvedenými závermi krajského súdu v napadnutom rozsudku. Iba zopakoval svoju argumentáciu adresovanú krajskému súdu a následne opomenul uviesť akýkoľvek argument tohto súdu, pričom následne tvrdil, že príslušný súd mu nedal žiadnu odpoveď na jeho argumenty. Takáto stratégia ale pred ústavným súdom nemohla mať šancu na úspech.

17. Krajský súd sa v napadnutom rozsudku vyjadril aj k sťažovateľovej námietke zaujatosti proti samosudcovi na prvostupňovom súde, ktorá mala spočívať v tom, že samosudca na hlavnom pojednávaní 10. decembra 2024 nepostupoval podľa pokynov sťažovateľa a nevymenil mu súdom ustanoveného obhajcu, ale postupoval smerom k vydaniu rozsudku. Krajský súd správne konštatoval, že táto nemala žiaden relevantný základ aj preto, lebo ju vzniesol až 17. marca 2025 (keď bolo súdu doručené vyjadrenie sťažovateľa zo 14. marca 2025, pozn.), hoci sťažovateľ mal možnosť vzniesť námietku bezodkladne ihneď, čo sa o dôvodoch domnelého vylúčenia dozvedel (§ 31 ods. 5 Trestného poriadku), o ktorých už s ohľadom na obsah vyjadrenia musel mať vedomosť počas hlavného pojednávania (10. decembra 2024), na ktorom bol vyhlásený rozsudok.

18. S touto námietkou súvisela aj sťažovateľova výhrada týkajúca sa porušenia jeho základného práva na obhajobu. Sťažovateľ totiž k svojej ústavnej sťažnosti pripojil rukou písané čestné prehlásenie, v ktorom uviedol, že mu súdom ustanovený obhajca Ondrej Dostál od začiatku klamal a spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní v jeho neprospech. Toto je veľmi závažné obvinenie, ktoré ale vôbec neobstojí pri komplexnom hodnotení celej situácie. Sťažovateľ totiž na hlavnom pojednávaní 10. decembra 2024 nevzniesol neodkladne námietku proti ustanovenému obhajcovi (spätne iba tvrdí, že mu nedôveroval a samosudca o tom mal vedieť, a preto mu mal ustanoviť iného obhajcu, pozn.), dokonca z napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že ho zastupoval aj po vydaní napadnutého rozsudku okresným súdom (strana 5 napadnutého rozsudku krajského súdu). Sťažovateľ pritom ani netvrdí, že by na advokáta Ondreja Dostála s ohľadom na vážnosť jeho obvinenia podal sťažnosť na Slovenskej advokátskej komore, trestné oznámenie alebo žalobu o náhradu škody spôsobenú advokátom pri poskytovaní právnych služieb. V tomto smere vyznieva argumentačná línia sťažovateľa týkajúca sa porušeného práva na obhajobu nanajvýš účelovo a nedôveryhodne. Navyše sťažovateľ ani žiadnym spôsobom nepochybnil svoju vinu v predmetnej trestnej veci a ani svoje vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, hoci údajne mal jeho advokát tajne spolupracovať s políciou na jeho odsúdení. Tvrdenia sťažovateľa o porušení jeho práva na obhajobu v tomto kontexte nedávajú vôbec žiadny zmysel, sú v zjavnom rozpore s objektívnou realitou a ani nie je zrejmé, ako by mohli súvisieť so znížením trestu v predmetnom konaní, ktorý sťažovateľ považoval za neprimeraný. Z tohto dôvodu tieto tvrdenia sťažovateľa vo vzťahu k porušeniu základného práva na obhajobu, čo sa týka výroku o treste (vo vzťahu k výroku o vine platí § 257 ods. 5 Trestného poriadku), nevyhodnotil ústavný súd ani ako potenciálny dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

19. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia

označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

20. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

21. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ako ich špecifikoval v petite svojej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. septembra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu